

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobkyně: **N. M.**, zastoupené Mgr. Gabrielou Peňažkovou, advokátkou se sídlem Školská 694/32, Praha 1, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, proti rozhodnutí žalované č. I a č. II ze dne 18. 11. 2008, č. x, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 11. 6. 2009, č. j. 4 Cad 25/2009 – 35,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím č. I. žalovaná rozhodla podle § 118a odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, o povinnosti žalobkyně vrátit přeplatek na starobním důchodu v částce 61 889 Kč do 15 dnů od právní moci rozhodnutí. Žalovaná rozhodnutí odůvodnila tím, že zjistila, že žalobkyně byla v období od 30. 8. 1999 do 31. 7. 2001 výdělečně činná ve Švýcarsku.

Rozhodnutím č. II. žalovaná zvýšila žalobkyni od 1. 4. 2006 důchod na částku 3504 Kč. V odůvodnění žalovaná uvedla, že provedla přepočtení důchodu, který žalobkyni náležel ke dni 1. 4. 2006. Žádost o starobní důchod podaná žalobkyní ve Švýcarsku vyžadovala, aby žalovaná ve smyslu článku 118 odst. 2 nařízení Rady (EHS) č. 574/72 automaticky provedla podle pravidel nařízení Rady (EHS) č. 1408/71 přepočtení důchodu, který byl žalobkyni přiznán ještě před tím, než pro Českou republiku vstoupila uvedená nařízení v platnost. Výše důchodu, který byl žalobkyni vyplácen ke dni 1. 4. 2006, činila

3377 Kč měsíčně. Výše důchodu vypočtená podle nařízení Rady (EHS) č. 1408/71 činila ke dni 1. 4. 2006 3504 Kč měsíčně. Při stanovení této výše bylo postupováno podle čl. 46 odst. 2 Nařízení Rady EHS č. 1408/71 vzhledem k tomu, že doba pojištění potřebná pro nárok na důchod byla získána pouze s přihlédnutím k dobám pojištění získaných podle švýcarských právních předpisů. Pro výši důchodu byla započtena doba pojištění v českém důchodovém pojištění 5705 dní a ve švýcarském důchodovém pojištění 3681 dní, celkem 9386 dní. Vzhledem k tomu, že výše přepočteného důchodu byla vyšší, než důchod, který žalobkyni náležel ke dni 1. 4. 2006, rozhodla žalovaná tak, že se žalobkyni od 1. 4. 2006 výše důchodu zvyšuje na částku 3504 Kč. Protože Chorvatsko není členem EU, dobu pojištění v Chorvatsku z rozhodného období pro stanovení vyměřovacího základu žalovaná vyloučila.

Ze správního spisu Městský soud v Praze zjistil, že žalobkyni žalovaná přiznala starobní důchod od 30. 8. 1999. Při výpočtu starobního důchodu žalobkyně bylo vycházeno z pojištění, které získala na území České republiky a v Chorvatsku. Žalobkyni byl poté od 1. 9. 2006 přiznán starobní důchod ve Švýcarsku. Žalovaná provedla přepočet, tak jak je uvedeno v napadeném rozhodnutí pod č. II. Vztahy mezi Českou republikou a Švýcarskem se řídí základním předpisem Evropské unie o koordinaci systému sociálního zabezpečení, kterým je nařízení Rady (EHS) č. 1408/71 (dále též „Nařízení“). Při výpočtu mohlo být přihlédnuto pouze k dobám pojištění získaným v členských státech Evropské unie nebo ve Švýcarsku a nebylo možno hodnotit doby získané v Chorvatsku, protože není členem Evropské unie.

Z dokladu, který získala žalovaná od švýcarského nositele důchodového pojištění vyplývá, že žalobkyně byla ve Švýcarsku zaměstnána v roce 1999, 2000 i 2001. Dle tohoto dokladu byla zaměstnána od roku 1989, kdy byla pojištěna 5 měsíců, nepřetržitě až do roku 2006, kdy byla pojištěna 8 měsíců. V žalobě žalobkyně tyto skutečnosti nepopřela.

Při posouzení napadeného rozhodnutí č. I. Městský soud v Praze uvedl, že žalobkyně byla od 30. 8. 1999 poživatelkou starobního důchodu poté, co jí vznikl na tento důchod nárok podle § 29 zákona č. 155/1995 Sb. Podle § 37 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb. nenáležela výplata starobního důchodu, na který vznikl nárok podle § 29 tohoto zákona poživateli starobního důchodu, pokud byl výdělečně činný v cizině a to i po část měsíce. Žalobkyně byla v období od 30. 8. 1999 do 31. 7. 2001 výdělečně činná ve Švýcarsku. Výplata starobního důchodu v tomto období dle § 37 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb. ve znění platném v době výplaty jí nenáležela. Žalovaná postupovala v souladu s § 118a odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., podle kterého jestliže byl občanu vyplácen starobní důchod a nebyly přitom splněny podmínky stanovené zákonem o důchodovém pojištění pro výplatu tohoto důchodu, má ČSSZ nárok na vrácení těchto vyplacených částek důchodu, které nenáležely. Námitku žalobkyně, že v tu dobu byl její starobní důchod vypočten jenom na základě pojištění v České republice a v Chorvatsku, takže považuje za irelevantní zkoumat, zda byla poté zaměstnána ve Švýcarsku, považoval soud za nedůvodnou. Tato skutečnost nebyla rozhodná pro posouzení, zda žalobkyně měla nárok na výplatu starobního důchodu ve smyslu § 37 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb. Skutečnost, že se žalobkyně žijící od roku 1990 trvale ve Švýcarsku musela řídit tamními zákony a přijímat práci, která jí byla nabídnuta do dosažení důchodového věku ve Švýcarsku, kterého dosáhla až v roce 2006, není důvodem pro to, aby o nároku na výplatu českého důchodu nebylo postupováno podle českých předpisů, které platily v době výplaty tohoto důchodu. Žalobkyně nesplnila

podmínky pro výplatu tohoto důchodu, nenáležela jí výplata po dobu 2 let po vzniku nároku na starobní důchod, neboť v tu dobu byla výdělečně činná v cizině.

Stran napadeného rozhodnutí č. II. Městský soud v Praze uvedl, že pokud žalobkyně požádala v srpnu 2006 ve Švýcarsku o přiznání starobního důchodu, postupovala žalovaná podle čl. 118 odst. 2 nařízení Rady (EHS) č. 574/72, podle kterého musí automaticky provést přepočtení důchodu podle Nařízení ke dni vstupu České republiky do Evropské unie. Protože žalobkyni byl přiznán důchod ve Švýcarsku, u kterého se vzájemné vztahy řídí předpisem Evropské unie o koordinaci systémů sociálního zabezpečení, tj. Nařízením, bylo přistoupeno k výpočtu starobního důchodu žalobkyně ve smyslu čl. 46 odst. 2 tohoto Nařízení. Soud zrekapituloval výpočet žalované a uvedl, že vycházela z doby pojištění, kterou žalobkyně získala v českém a švýcarském důchodovém pojištění. Žalovaná provedla výpočet výše základní a procentní výměry vzhledem k poměru dob pojištění, tedy stanovila dílčí výši procentní a základní výměry za dobu pojištění v České republice. Provedeným výpočtem bylo zjištěno, že žalobkyni k 1. 4. 2006 náleží starobní důchod ve výši 3504 Kč měsíčně a podle předchozího výpočtu, kdy bylo vycházeno z dob pojištění žalobkyně v České republice a v Chorvatsku, činil její starobní důchod k tomuto datu 3377 Kč měsíčně. Soud v postupu žalované neshledal pochybení. Uvedl, že žalovaná postupovala v souladu s nařízením Rady (EHS) č. 574/72 a čl. 46 odst. 2 nařízení Rady (EHS) 1408/71. Protože Chorvatsko není členem Evropské unie, nebylo možno při výpočtu prováděného dle nařízení Rady (EHS) 1408/71 přihlížet k dobám pojištění, které žalobkyně získala v Chorvatsku a námitky žalobkyně tak jsou nedůvodné.

Městský soud v Praze proto žalobu proti rozhodnutí žalované č. I a č. II zamítl jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

Ve včasné kasační stížnosti stěžovatelka uplatnila důvody kasační stížnosti podle § 103 odst. 1) písm. a) a d) s. ř. s.

Stěžovatelka uvádí, že Městský soud v Praze při posouzení zákonnosti rozhodnutí žalované č. I ze dne 18. 11. 2008, č. j. x pominul § 118a odst. 3 zákona č. 582/1991 Sb., podle kterého nárok na vrácení, popřípadě úhradu částek vyplacených neprávem nebo ve vyšší výši, než náležely, zaniká uplynutím pěti let ode dne výplaty dávky. Soud z tohoto pohledu napadené rozhodnutí nehodnotil, jeho závěry jsou podle stěžovatelky nepřezkoumatelné. Pokud by soud nastíněným způsobem napadené rozhodnutí hodnotil, musel by dojít závěru, že je nezákonné, neboť postihuje dávky starobního důchodu vyplacené stěžovateli od 30. 8. 1999 do 31. 7. 2001, tedy v době před více než 7 lety ode dne vyplacení poslední z těchto dávek starobního důchodu.

Podle stěžovatelky je taktéž výrok II. rozsudku soudu nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů podle ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., neboť soud v rozsudku neučinil žádný odkaz na příslušné konkrétní ustanovení nebo článek nařízení Rady EHS 1408/71, který aplikoval na daný případ při úvaze o tom, že dobu pojištění, kterou získala stěžovatelka v Chorvatsku, je třeba při výpočtu starobního důchodu vyloučit. Soud měl postupovat podle článku 6 písm. b) Nařízení Rady EHS 1408/71 označeného jako Úmluvy o sociálním zabezpečení nahrazené tímto nařízením, podle kterého s výhradou článků 7, 8 a 46 (4) toto nařízení nahrazuje, pokud jde o osoby a otázky, jichž se týká, ustanovení jakékoli soustavy sociálního zabezpečení zavazující buď a) výhradně dva nebo více

členských států; nebo b) alespoň dva členské státy a jeden nebo více členských států v případech, kde se na urovnání příslušných případů nepodílí žádná instituce z těchto dalších států. Pro daný případ dle mínění stěžovatelky přichází v úvahu aplikace článku 6 písm. b) Nařízení.

Stěžovatelka je poživatelkou starobního důchodu ve Švýcarsku, v Chorvatsku a v České republice. Ke dni přiznání starobního důchodu existovala mezi Českou republikou a Jugoslávií bilaterální mezinárodní úmluva o sociálním pojištění, která byla následně nahrazena bilaterální smlouvou mezi Českou republikou a Chorvatskou republikou o sociálním zabezpečení. Soud se však vůbec nezabýval vztahem těchto smluv a nařízením Rady EHS 1408/71.

Stěžovatelka navrhla, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Městského soudu v Praze zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Vyjádření žalované ke kasační stížnosti nebylo podáno.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a stěžovatelka v ní namítá důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.; rozsahem a důvody kasační stížnosti je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán. Nejvyšší správní soud neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Stěžovatelka námitku proti postupu Městského soudu v Praze týkajícího se napadeného rozhodnutí žalované I., jenž v žalobě nebyla obsažena, vystavěla na tvrzení, že podle § 118a odst. 3 zákona č. 582/1991 Sb., nárok na vrácení, popřípadě úhradu částek vyplacených neprávem nebo ve vyšší výši, než náležely, zaniká uplynutím pěti let ode dne výplaty dávky a pokud soud k této skutečnosti nepřihlédl, zatížil své rozhodnutí nepřezkoumatelností spočívající v nedostatku důvodů.

Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 2. 4. 2009, č. j. 1 Afs 145/2008 - 135, jehož závěry dopadající do oblasti finančního práva lze vztáhnout i na nyní projednávanou věc, uvedl, že *„následky, které jsou s prekluzí spojeny, dosahují takové závažnosti, že soudy k nim mají povinnost přihlížet i z moci úřední. Základním znakem prekluze totiž je, že její právní následky nastávají ex lege bez dalšího. Jedním z těchto následků pak je zánik subjektivního práva oprávněného subjektu. Pokud by tedy soudy v jimi projednávaných věcech nepřihlížely k prekluzi práva vyměřit či doměřit daň jenom proto, že prekluze nebyla účastníky řádně namítnuta, pak by poskytovaly ochranu neexistujícím právům. Tím by se ovšem dostávaly do rozporu se svým hlavním posláním, jak je vymezuje § 2 s. ř. s. Uvedená charakteristika (tedy že je třeba k ní přihlížet ex offo) je ostatně vlastní institutu prekluze ve všech právních odvětvích a není důvodu, proč by tomu mělo být ve správním právu jinak.“* Dále Nejvyšší správní soud v tomto rozsudku vyslovil, že povinnost přihlédnout k prekluzi i bez návrhu *„nelze chápat tak, že by soudy musely v každém svém rozhodnutí z oblasti finančního práva explicitně zdůvodňovat, zda v dané věci došlo či nedošlo k prekluzi ve smyslu § 47 daňového řádu [zákona o správě daní a poplatků - pozn. Nejvyššího správního soudu]. Pokud účastník řízení prekluzi nenamítal a soud poté, co se touto otázkou zabýval, dospěl k závěru, že k prekluzi nedošlo, není nutné, aby své úvahy na dané téma v odůvodnění svého rozhodnutí výslovně uváděl (...) Soud má povinnost vypořádat otázku prekluze tehdy, je-li namítána, a v případě, že sám dospěje k závěru, že k prekluzi práva skutečně došlo.“*

V souzené věci však Městský soud v Praze podle ustanovení § 118a odst. 3) zákona č. 582/1991 Sb., ve znění podávaným stěžovatelem, totiž, že nárok na vrácení, popřípadě úhradu částek vyplacených neprávem nebo ve vyšší výši, než náležely, zaniká uplynutím pěti let ode dne výplaty dávky, postupovat nemohl a pokud tyto závěry výslovně nepřenesl do svého rozhodnutí, nikterak jej nezatížil nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů.

Nejvyšší správní soud při posuzování zákonnosti rozhodnutí soudu vycházel, řídě se § 75 odst. 1 ve spojení s § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., z právního a skutkového stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, tj. ze dne 18. 11. 2008. Podle tehdy účinného § 118a odst. 3 zákona č. 582/1991 Sb. nárok na vrácení, popřípadě náhradu částek vyplacených neprávem nebo ve vyšší výši, než náležely, zaniká uplynutím tří let ode dne, kdy orgán sociálního zabezpečení tuto skutečnost zjistil, nejpozději však uplynutím deseti let ode dne výplaty dávky. Lhůty uvedené v předchozí větě neplynou po dobu řízení o žalobě, výkonu rozhodnutí, nebo jsou-li na úhradu přeplatku prováděny srážky z důchodu nebo ze mzdy nebo placeny splátky na základě dohody o uznání dluhu. Stěžovatelem předestřená objektivní prekluzivní lhůta v délce pěti let ode dne výplaty dávky byla do právního řádu zapracovaná až zákonem č. 189/2006 Sb., jenž novelizoval zákon č. 582/1991, tato novela však nabyla účinnosti až dnem 1. 1. 2009, tedy po vydání napadeného rozhodnutí žalované.

Bez ohledu na subjektivní znalost příslušného orgánu sociálního zabezpečení (subjektivní prekluzivní lhůtu žalovaná taktéž dodržela) tak zákon č. 582/1991 Sb. v době rozhodování žalované zakládal objektivní propadnou desetiletou lhůtu pro uplatnění uvedených nároků; ta však v daném případě marně neuplynula a žalovaná tak rozhodnutí o povinnosti vrácení dávky mohla vydat.

Kasační námitka stěžovatelky směřující proti rozhodnutí žalované č. I není důvodná.

Podle stěžovatelky je taktéž výrok II. rozsudku soudu nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů podle ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., neboť soud v rozsudku neučinil žádný odkaz na příslušné konkrétní ustanovení nebo článek nařízení Rady EHS 1408/71, který aplikoval na daný případ při úvaze o tom, že dobu pojištění, kterou získala stěžovatelka v Chorvatsku, je třeba při výpočtu starobního důchodu vyloučit.

Dovolává-li se stěžovatelka aplikace článku 6 písm. b) Nařízení na posuzovanou věc, zdejší soud předně uvádí, že ustanovení čl. 6 upravuje priority při souběhu pravidel – úmluv mezi členskými státy, přičemž článek 6 dává obecnou přednost Nařízení. Tento článek však v písm. a) stanoví, že Nařízení nahrazuje pro osoby a vztahy, na které se vztahuje, ustanovení kterékoliv smlouvy mezi dvěma nebo více členskými státy (čl. 6 písm. a) Nařízení). Lze z něj například dovodit, že dnem 1. 5. 2004 Nařízení nahradilo mezinárodní smlouvu o sociálním zabezpečení, kterou Česká republika uzavřela se Švýcarskem (Smlouvu mezi Českou republikou a Švýcarskou konfederací o sociálním zabezpečení č. 267/1997 Sb.). Na Švýcarsko a jeho občany se Nařízení vztahuje ode dne 1. 6. 2002.

Stěžovatelka v kasační stížnosti mylně přednesla článek 6 písm. b) Nařízení ve znění, že Nařízení nahrazuje úmluvy v případech, kdy se zavazují alespoň dva členské státy

a jeden nebo více členských států v případech, kdy se na urovnání příslušných případů nepodílí žádná instituce některého z těchto dalších států. Tento článek – úmluvy o sociálním zabezpečení nahrazené Nařízením - v písm. b) ovšem stanoví, že Nařízení nahrazuje pokud jde o osoby a otázky, jichž se týká, ustanovení jakékoli soustavy sociálního zabezpečení zavazující alespoň dva členské státy a jeden nebo více dalších států v případech, kdy se na urovnání příslušných případů nepodílí žádná instituce některého z těchto dalších států.

Jinými slovy Nařízení nahrazuje smlouvy zavazující alespoň dva členské státy a jeden nebo více států nečlenských, tam kde řešení konkrétních otázek nevyžaduje účast jakékoli instituce nečlenského státu.

Je zjevné, že toto ustanovení tak na projednávanou věc nedopadá, stěžovatelce je vyplácen chorvatský důchod a pro stěžovatelku z jejího přednesu čl. 6 písm. b) Nařízení nelze ničeho vytěžit, pokud se touto námitkou implicitně domáhala nahrazení smlouvy mezi Českou republikou a Chorvatskem režimem Nařízení a zhodnocení dob pojištění získaných v Chorvatsku.

Stejně tak výtka stěžovatelky, že Městský soud v Praze neuvedl článek Nařízení, jenž vylučuje započítat dobu pojištění získanou v Chorvatsku a tím rozsudek zatížil nepřezkoumatelností, je nepřipadná.

Nejvyšší správní soud předesílá, že stěžovatelce byl rozhodnutím ze dne 6. 3. 2001 podle ust. § 29 zákona č. 155/1995 Sb. a podle čl. 13 Úmluvy o sociálním zabezpečení uzavřené mezi Československou republikou a Federativní lidovou republikou Jugoslávií o sociálním pojištění č. 3/1958 Sb. přiznán dílčí starobní důchod od 30. 8. 1999. Při jeho výpočtu žalovaná započítala do procentní výměry i doby pojištění, které stěžovatelka získala v chorvatském důchodovém pojištění, jejichž započtení požaduje i v nyní projednávané věci. Stěžovatelka též pobírá důchod od chorvatského nositele pojištění.

Poněvadž od 1. 9. 2006 byl stěžovatelce přiznán starobní důchod ve Švýcarsku, bylo nutné o výši starobního důchodu rozhodnout také podle Nařízení.

Podle názoru Městského soudu v Praze tak žalovaná správně postupovala podle čl. 118 odst. 2 Nařízení Rady (EHS) č. 574/72, podle něhož provedla přepočet důchodu podle Nařízení ke dni vstupu České republiky do Evropské unie, neboť stěžovatelka v srpnu 2006 požádala ve Švýcarsku o přiznání starobního důchodu. Protože stěžovatelce byl přiznáván důchod ve Švýcarsku, kde se vzájemné vztahy s Českou republikou řídí Nařízením, bylo přistoupeno k výpočtu starobního důchodu stěžovatelky podle čl. 46 odst. 2 tohoto Nařízení.

Na tomto místě Nejvyšší správní soud uvádí, že podle ust. čl. 46 odst. 2 Nařízení pokud byly podmínky vyžadované právními předpisy členského státu pro získání nároku na dávky splněny pouze po aplikaci článku 45 nebo článku 40 odst. 3, použijí se tato pravidla: a) příslušná instituce vypočte teoretickou výši dávky, na kterou by dotyčná osoba mohla uplatnit nárok, pokud by všechny doby pojištění nebo trvalého bydlení získané podle právních předpisů členských států, které se na zaměstnanou osobu nebo na samostatně výdělečně činnou osobu vztahovaly, byly získány v dotyčném členském státě

a podle právních předpisů uplatňovaných institucí v době přiznání dávky. Pokud podle těchto právních předpisů není výše dávky závislá na délce získaných dob, považuje se tato výše za teoretickou výši uvedenou v tomto písmenu; b) příslušná instituce potom určí skutečnou výši dávky na základě teoretické výše uvedené v předchozím písmenu v poměru délky dob pojištění nebo bydlení získaným před vznikem pojistné události podle jí uplatňovaných právních předpisů k celkové délce dob pojištění a bydlení získaných před vznikem pojistné události podle právních předpisů všech členských států, kterých se to týká.

Zjednodušeně řečeno v principu platí, že pro splnění podmínek nároku na dávku každý nositel pojištění přihlédne v případě potřeby i k dobám pojištění získaným u ostatních nositelů pojištění, avšak toliko u nositelů pojištění zúčastněných států.

Jde o určitou fikci, kdy jsou doby pojištění získané v jiných členských státech použity jako vlastní. S ohledem na to, že v řadě států je výše dávky závislá na výši příjmů v určitém období, obsahuje Nařízení 1408/71 v článku 47 řadu ustanovení o tom, jaké příjmy započítávat při výpočtu teoretické částky dávky na doby pojištění získané v ostatních členských státech. Základním pravidlem v tomto případě je, že instituce jednoho členského státu při výpočtu teoretické částky vychází pouze z příjmů dosažených v dobách pojištění, které osoba v tomto státě získala.

Nejvyšší správní soud uvádí, že i podle jeho názoru žalovaná postupovala správně a v souladu s Nařízením při rozhodování o výši starobního důchodu a Městský soud v Praze se o své úvahy ohledně jejího postupu podle Nařízení přezkoumatelně podělil. Pro splnění podmínek nároku na dávku důchodu podle Nařízení žalovaná správně zohlednila toliko doby pojištění získané v České republice a Švýcarsku (čl. 45 Nařízení), tedy ve státech aplikujících Nařízení.

Teoretická výše důchodu, jež je poté základem pro dílčení, se vypočítává podle vnitrostátních předpisů příslušného členského státu, v tomto případě tedy podle zákona č. 155/1995 Sb. Z obsahu námitek stěžovatelky lze dovodit, že požadovala zhodnotit procentní výměru (pomocí procentní sazby) nikoli za 25 let získanou z dob pojištění v České republice a ve Švýcarsku, jak učinila žalovaná, ale procentní výměru v úhrnu 38 let získanou ve všech třech zemích (tedy taktéž i v Chorvatsku). Tyto úvahy však nejsou opodstatněné.

Žalovaná výši dávky správně vypočetla jako by všechny doby pojištění podle právních předpisů členských států byly získány v České republice, vycházela tedy pouze z dob, jenž byly získány podle předpisů dvou nebo více členských států, aby bylo možné koordinovat různé penzijní programy. O výši starobního důchodu stěžovatelky vypočteného podle Nařízení tak bylo možno rozhodnout pouze s přihlédnutím k českým a švýcarským dobám pojištění, nikoli k dobám získaným na základě aplikace dvoustranné smlouvy s nečlenským státem - dobám chorvatským, k jejichž zhodnocení byla již žalovaná povolána na základě smlouvy mezi Československou republikou a Federativní lidovou republikou Jugoslávií o sociálním pojištění č. 3/1958 Sb. Takto vypočtený důchod stěžovatelky byl však nižší, a proto žalovaná dospěla k vydání napadeného rozhodnutí č. II.

Při výpočtu výše dávky žalovaná hodnotila pro stanovení osobního vyměřovacího základu jako dobu vyloučenou dobu pojištění stěžovatelky ve Švýcarsku (čl. 46 odst. 2, případně čl. 47 odst. 1 písm. d) Nařízení) i v Chorvatsku (§ 12 odst. 7 písm. e) vyhl. č. 149/1988 Sb.) a vycházela toliko z výdělků stěžovatelky dosažených pouze na území České republiky (starobní důchod podle smlouvy mezi Československou republikou a Federativní lidovou republikou Jugoslávií o sociálním pojištění č. 3/1958 Sb.) byl stanoven podle fiktivních výdělků, při samotném dílčení podle čl. 46 odst. 2 písm. b) postupovala rovněž správně.

Lze uzavřít, že Nařízení se omezuje pouze na koordinaci existujících, často velmi různorodých národních sociálních systémů, a to systémů členských států, aniž by však hlouběji zasahovalo do jejich podstaty. Jestliže tedy v projednávaném případě nejsou určité doby dobami získanými v zúčastněných členských státech a na urovnání příslušného případu se podílí instituce nečlenského státu, nepodléhá jejich hodnocení pro dávkové účely koordinaci dle Nařízení a je zcela závislé na vnitrostátní právní úpravě.

Nejvyšší správní soud tak neshledal nepřezkoumatelnost rozhodnutí Městského soudu v Praze, ztotožnil se s jeho závěry týkajícími se napadeného rozhodnutí č. II. a odmítl v kasační stížnosti přednesený výpočet stěžovatelky, neboť výše starobního důchodu stěžovatelky byla žalovanou vypočtena v souladu se zákonem.

Nejvyšší správní soud dospěl ze všech shora uvedených důvodů k závěru, že rozsudek Městského soudu v Praze byl vydán v souladu se zákonem; důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. tedy není dán. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 a 2 s. ř. s., neboť neúspěšnému žalobci náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalované v dané věci náhradu nákladů řízení podle zákona nelze přiznat.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 3. února 2010

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu